

13354 *LLEI ORGÀNICA 7/2002, de 5 de juliol, de reforma parcial de la Llei d'Enjudiciament Criminal.* («BOE» 161, de 6-7-2002.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els que vegem y entenguen esta llei.
Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei orgànica següent i jo la sancione.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

Sovint s'advertix que els senadors i diputats no tenen coneixement previ dels procediments que els afecten i l'adquireixen a través de la sol·licitud del suplicatori o dels mitjans de comunicació. En altres ocasions coneixen l'existència del procediment, però no saben exactament de què se'ls acusa perquè no se'ls ha donat una còpia de la denúncia o querella, no se'ls ha permès conèixer les actuacions, declarar davant del jutge, proposar proves i exercir els altres drets comuns de qualsevol imputat.

Les situacions indicades fan de pitjor condició els senadors i diputats en l'exercici dels drets i les garanties de defensa que l'article 24.2 de la Constitució reconeix a tots en l'àmbit penal. A més, facilita la remissió no justificada al Tribunal Suprem de procediments que afecten els aforats i la consegüent elevació de suplicatoris, que podrien evitar-se si aquells hagueren pogut oferir la seua versió dels fets. Així, s'encoratja la presentació de querelles o denúncies malicioses, que busquen la repercussió mediàtica derivada de la sol·licitud de suplicatori i de la intervenció del Tribunal Suprem.

Els anteriors inconvenients podrien remeiar-se establint expressament l'aplicació del que estableix l'article 118, paràgraf segon, de la Llei d'Enjudiciament Criminal, als senadors i diputats, de manera que haja de posar-se immediatament en el seu coneixement l'admissió d'una denúncia o querella i qualsevol actuació processal de què derive la imputació d'un delictes. S'establiria també expressament la facultat d'assumir la condició de part, prendre coneixement de totes les actuacions i obtenir una còpia d'esta denúncia o querella, si és el cas; declarar voluntàriament davant del jutge, aportar documents, proposar proves i participar en les diligències probatòries.

L'anterior proposta no vulnera el que disposa l'article 71.2 de la Constitució espanyola, ja que l'atribució de l'estatut d'"imputat" no requereix suplicatori i l'autorització parlamentària és necessària tan sols per a «inculpar» o «processar», però no per a imputar.

La proposta té un antecedent parcial en la pràctica seguida per la Sala Segona del Tribunal Suprem d'admetre la declaració voluntària de l'aforat, assistit d'advocats i representat per un procurador, sense necessitat d'elevat suplicatori a les Cambres.

La regulació de la proposta evita el risc d'autoritzar una primera instrucció pel jutge que inicialment va conèixer el procés, que podria desembocar en una «inculpació material» de l'aforat, vulnerant tant el fur del parlamentari (article 71.3 CE) com la garantia de la immunitat (article 72.2).

Per tot això es proposa la redacció d'un nou article de la Llei d'Enjudiciament Criminal.

Article únic.

S'introdueix un nou article 118 bis en la Llei d'Enjudiciament Criminal, amb la redacció següent:

«Article 118 bis.

De la mateixa manera que en l'article anterior es correspondrà quan s'impute un acte punible con-

tra un diputat o senador, els quals podran exercitar el seu dret de defensa en els termes prevists en l'article anterior, i tot això sense perjudici d'allò que s'ha previst en l'article 71.2 i 3 de la Constitució espanyola.»

Per tant,

Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta llei orgànica i que la facen complir.

Madrid, 5 de juliol del 2002.

JUAN CARLOS R.

El Presidente del Gobierno,

JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

13355 *LLEI 32/2002, de 5 de juliol, de modificació de la Llei 17/1999, de 18 de maig, de Règim del Personal de les Forces Armades, a fi de permetre l'accés d'estrangers a la condició de militar professional de tropa i marineria.* («BOE» 161, de 6-7-2002.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els que vegem i entenguen esta llei.
Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei següent i jo la sancione.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

L'actual situació d'Espanya, en els seus aspectes social, econòmic, jurídic i polític, convertixen el nostre país en objectiu atraient per a nombrosos estrangers que desitgen, per diverses raons, traslladar-se a viure entre nosaltres i exercir una activitat de caràcter professional.

Este fenomen de la immigració, regulat en essència en la Llei Orgànica 4/2000, d'11 de gener, sobre drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seua integració social, modificada per la Llei Orgànica 8/2000, de 22 de desembre, no sols necessita una disposició solidària de la societat espanyola, sinó que a més, imposa un esforç comú de tots els poders i institucions públiques. A este esforç no han de quedar alienes les Forces Armades. Això suposarà, d'altra banda, aconseguir un cert increment —en tot cas no molt significatiu— en la base de reclutament. Això requereix l'adopció de les mesures legals oportunes a fi d'alçar la prohibició que nacionals d'altres països puguen formar part de les nostres Forces Armades, la qual cosa, no obstant, ha d'arbitrar-se normativament de tal manera que la seua regulació no supose ingerència en assumptes interns d'altres Estats, ni una col·lisió amb les normes de Dret Internacional, ni amb el concepte tradicional de les Forces Armades i la missió constitucionalment assignada.

La Defensa Nacional i, com a part d'esta, la defensa militar és responsabilitat essencial dels ciutadans espanyols. Per això, l'accés d'estrangers a les Forces Armades ha de restringir-se de forma proporcionada a l'objectiu perseguit, amb el propòsit d'evitar un desplaçament quantitatiu i qualitatiu d'aquella. Per a aconseguir-ho, s'a-